

JUHÁSZ GYULA KÉT VERSE.

PANASZ.

*Díztelen ének ez, mint a kopár halom,
Hol névtelen halott virrasztja a telet,
Mint csörrenő haraszt a régi temetőn,
Melynek lakói már rég kísértének.*

*Díztelen ének ez, mint a hamusznű
Alkonyi fellegek november elején,
Mint ódon omladék, melyen egymaga ül
A csöndes feledés, mint egykor a remény.*

*Díztelen ének ez, halottas, elhaló,
Magát siratja itt magában valaki.
Mint a nappali hold, oly szürkén bágyadó,
Mint hulló levelek halk koppanásai.*

*Díztelen ének ez, a semmiségbe megy,
Mint a füst. Néma vád, vigasztalan panasz,
Nem fogják érteni a boldog emberek,
De mindegy neki már, örökre mindegy az.*

*A börtön mélyiből lehet szabadulás,
A halál éjiből szabadulás lehet,
De én lelkem szegény, a lassú pusztulás
Rabja halottja te, ki ad békét neked?*

*A költő mondja a díztelen éneket,
Költő elátkozott, költő elkárhozott,
Már régen daltalan, régen reménytelen,
Beteg madár, aki álmában felzokog.*

ÖNARCKÉP.

Vincent Van Gogh levele testvéréhez.

(Elveszett.)

Oly szépen indult minden, drága testvér,
Emlékszel a kis Vincentre, aki
Az Isten egész kertjét le akarta
Festeni. Olyan égő színeket
És fényeket látott, hogy Tizian
Elbűjhatott volna mellette. Mint
Ádám, aki először látta meg
E csodás festményét az Ismeretlen
Nagy Alkotónak, úgy bámultam én
E szép világot. Egy kicsit bolondnak
Tartottak ezért ők, a többi ember.
Akik bizony a nekik célszerű
Dolgok után törtetnek és reám
Azt mondták: Jobb volna valami
Okos dologba fogni. No de engem
Elhibázott az Ismeretlen Mester
És most egy kertben, amelyet talán
A paradicsom ellentétéként
Teremtett, bűnhödöm nagy vétkeimért,
Mert egyszerűen gazdagítani vágytam
A világot és embert s úgy szerettem
Az életet, ahogy a gyermekek.
Mindig is nagy gyermek maradtam én,
Testvér, hiszen tudod, mert te szerettél
S értettél engemet, elnézted azt,
Hogy boldoggá akartam tenni itt
Mindenkit, aki él, míg tönkrementem.
A legcsodásabb fényeket
Akartam festeni és elborult
Egész világom. No de én hiszem,
Hogy valahol egyszer majd az leszek,
Aki akartam lenni. Egyelőre
Elszenvedtem az életet. Csak azt
Sajnálom, amit megfesthettem volna:
A képeket. Egy egész végtelent.